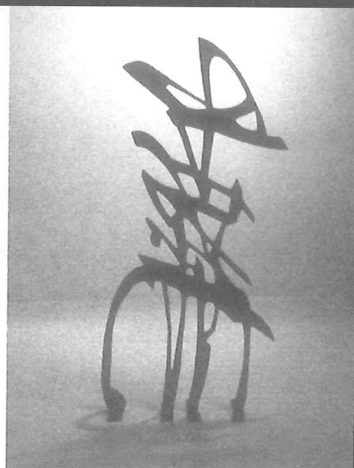

'Sur le mur de l'étude le fer écrit la paix' (tekst Michel Butor)

RACHID KORAÏCHI UNIVERSITEIT VAN KAIROUAN, 1997

Les sept portes du ciel RACHID KORAÏCHI AIGUES-MORTES, 1993

Installation éphémère (guerre du Golfe), RACHID KORAÏCHI BIENNALE VAN HAVANA, CUBA, 1992

structureert mijn werk en zelfs de plaats waar ik woon. Het is een cijfer dat mijn ruimte structureert en de ruimte wordt er eigen en sober door.

Het zijn tekens. Ik – die geboren ben uit een soefi familie en tussen de schriften – weet hoe dat alles een weg baant door de kronkels van mijn hersenen en aldus een spoor nalaat in mijn profane bezigheid als plastisch kunstenaar. Die weg is binnen mijn scheppend werk meteen de mystieke omweg.

Buiten de islam en tegelijk ook erin...

In mijn oeuvre komt geen enkele koran-tekst voor; ik werk daarentegen wel veel met mystieke teksten. De mensen stellen zich meer vragen over mijn werken waarin de tekst omgekeerd staat afgebeeld, tekst die je moet lezen in de spiegel. De spiegel is een wezenlijk element want niemand van ons ziet zich ooit echt zoals hij is, aangezien hij zijn eigen beeltenis altijd omgekeerd ziet. We hebben altijd nood aan de andere, aangezien hij de enige is die ons precies ziet zoals we zijn, en dat is wel heel belangrijk! Je bent niet los te koppelen van de anderen, je hebt zeer zeker je autonomie, maar je hebt de anderen altijd nodig om te bestaan. Wat tegelijk een enorme handicap is en een voordeel.

Het is een sleutel die gegeven wordt aan diegenen die kunnen zien, een sleutel waarmee je kunt binnentreden in een ruimte. En ja, dat is inderdaad iets dat destabiliserend kan werken. Diegenen die kunnen lezen en diegenen die het niet kunnen, staan op dezelfde

voet. Alle twee zullen ze slechts de globale handeling zien die daaruit voortkomt, de trillingen ervan, en ze zullen ze op dezelfde manier beleven. Dat mijn werk een sfeer van contemplatie, van meditatie moge uitstralen en dat het een oord vol sereniteit moge zijn voor iedereen.

Waar kom je vandaan in de schilderkunst?

Je vertrekt niet (althans ik vertrek niet) vanuit een vooropgezet idee, het is een proces van door elkaar gestrengelde cycli, veeleer een beweging, een voortgang. Het eigen leven, de gebeurtenissen, de strijd die je hebt moeten leveren, dat alles sijpelt door in het werk. Het maakt dan ook de rijkdom van het scheppend werk uit: de beweging van de maatschappij en die van de kunstenaar doordringen elkaar.

al-Hallāj: de Hallāj (zoals 'de moslims')

haram: verderfelijk, verwerpelijk, verkeerd, slecht

jebba: kleed

loeha: schrijfplank, bord

nila: saffierblauw

shahada: moslim geloofsbelijdenis ('Er is geen god dan God'...)

sissan: soort krijt dat op de schrijfplank wordt uitgesmeerd als drager voor de inkt

smagh: inkt

zaouïa: een soort bijgebouw van een moskee met

logeermogelijkheid voor pelgrims

Installation éphémère (Golffoorlog)

Biënnale van Havana, Cuba, 1992

'Het was op het ogenblik van de Golffoorlog, van de vernietiging van Irak. Ik ben vertrokken van een televisiebeeld: lijken van Irakese soldaten, naamlozen die zonder spoor of getuige onder een duin werden begraven met graafmachines. Ik heb mijn project opgevat op twee niveaus: een duurzaam en een vergankelijk. De vergankelijke installatie, op het strand van Havana, bestond uit algen, opgetast, in pakken, plantaardige elementen die de afdruk droegen van mijn linkervoet, als van iemand met één been.

Ik verwees naar de *Desert Storm* en 's nachts wisten de golven en de zee alle sporen uit, net zoals de propaganda voor die oorlog belette dat we hem zagen.' Rachid Koraïchi in *Koraïchi, Sindbad, Actes Sud / Cérés* 1998, pp. 88-89.